

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Μ. ΩΡΟΛΟΓΑΣ

[Ὁ Σάμιος Ὁπλαρχηγός.]

Ν τῇ μικρᾷ νήσῳ Σάμῳ ἦτις διαρκούσης τῆς μακρᾶς καὶ ἐρεβώδους νυκτὸς τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καλλίκομον νύμφην τοῦ Αἰγαίου, ἁλλεπαλλήλους ὑπέστη δηώσεις, καταστροφὰς καὶ τελείαν πολλάκις ἐρήμωσιν, παρὰ τῶν ἐπιδρομέων οὓς ἐν ἀφθονίᾳ ἐξέπεμπον αἱ ἄκται τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ βορειοαφρικανικοῦ πελάγους, ἥτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ μόνιμός τις καὶ συμπαγὲς τάξις κοινωνική, διαφιλονεικοῦσα δικαίως καὶ ἐλλόγως τὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν τάξεων ὑπεροχήν.

Ἐν Σάμῳ λοιπὸν ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἐλληνικῇ γῶρᾳ τὴν αὐτὴν διατρεξάσῃ πολιτικὴν σταδιοδρομίαν, περγαμηναὶ εὐγενείας οὐδ' ὑφίστανται, οὐδὲ πρέπει ν' ἀναγνώρίζονται ἄλλαι, εἰμὴ μόνον αἱ στηριζόμεναι ἐπὶ πραγματικῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων, ἢ ἐπὶ ἀναμφισβητήτου ὑπεροχῆς πνεύματος καὶ καρδίας. Ὑπὸ τοιαύτην τινὰ ἔποψιν κρινόμενος, κατεῖχεν αὐτοδικαίως ἐπίτιμον θέσιν ἐν τῇ εὐαρίθμῳ ἀριστοκρατίᾳ τοῦ τόπου του ὁ παρ' ἡμῶν βιογραφούμενος.

Ὁ μακρὸς καὶ πλήρης περιπετειῶν βίος του, δύσκολον εἶναι νὰ ἐξιστορηθῇ προσηκόντως ἐν βραχείαις γραμμαῖς. Διότι ὁ ἀφηγούμενος τὰς τύχας καὶ τὰς πράξεις τοῦ Κωνσταντίνου Ὁρολογᾶ, συνιστορεῖ ἐξ ἀνάγκης ἀναποδράστου, τὴν πολυκύμαντον πολιτικὴν ζωὴν ἐλοκλήρου τῆς νήσου, μεθ' ἧς συνεξυμώθη οὗτος καὶ συνέπαθεν, ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς εἰς αὐτόνομον Ἡγεμονίαν. Ἐνεκεν τούτου θέλομεν περιορισθῇ, καίτοι ἄκοντες, ν' ἀναφέρωμεν τροχάδην τὰ σπουδαιότερα τοῦ γονίμου βίου του ἐπεισόδια.

Γεννηθεὶς ἐν Μαραθοκάμπῳ, τῇ εὐάνδρῳ κώμῃ ἣτις ἐκτείνεται παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὕψικορύφου πλῆν φεῦ ἀποφιλωθέντος

Κερκετέως, ἐν ἔτει 1818, ἐκ πατρὸς Μανουὴλ Ὁρολογᾶ, ὑπαπιστοῦ χρηματίσαντος παρὰ τῷ μεγάλῳ πολίτῃ τῆς Σάμου Λυκούργῳ Λογοθέτῃ, καὶ μητρὸς Αἰκατερίνης ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς οἰκογενείας τοῦ Καπετὰν Σταμάτη Γεωργιάδου, ἐθήλασε τὸ πικρὸν ἀλλὰ φλογερὸν γάλα τῆς ζοφεᾶς καὶ κινδυνοβριθοῦς ἐκείνης ἐποχῆς, καὶ ἠτύχησε νὰ ἰδῇ, νήπιον ἐτι, τὰς πρώτας μυστηριώδεις ἀναλαμπὰς τῆς ὑποφωσκούσης ἡοῦς τῆς ἐλευθερίας, εἴτα δὲ τὴν μερικὴν νεκρανάστασιν τῆς κοινῆς πατρίδος.

Τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν ἔλαβεν ἐν τῇ γενεθλίῳ κώμῃ του παρὰ τῷ τότε Ἑλληνοδιδασκάλῳ Δημητρίῳ Πλύτζῃ. Παρ' αὐτῷ ὅμως ὡς καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῆς μεγάλης ἀποικομένης γενεᾶς, τὴν ἑλλειψιν εὐρίας παιδεύσεως ἀνεπλήρου ἢ ἔμφυτος ὀξύνοια καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις· οὕτω δὲ μετὰ θαυμασμοῦ νῦν παριστάμεθα θεαταὶ τοῦ ἐξόχου ἱστορικοῦ γεγονότος, ὅτι ἄνδρες μάλιστα ἄκρω δακτύλῳ ἀψάμενοι τῆς παιδείας ἣ καὶ ὅλως ἄμουςοι, διεκρίθησαν ἐν τῇ στρατηγικῇ, ἐν τῇ νομοθεσίᾳ, ἐν τῇ πολιτικῇ.

Δὲν εἶναι ἴσως ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς ὅτι ἡ Σάμος εἶχε συμπεριληφθῇ εἰς τὸ πρῶτον ἀτελὲς πολιτικὸν κατασκευάσμα ὅπερ αἱ προστάτιδες Δυνάμεις ἠδόκησαν νὰ συμπήξωσι μετὰ τὸν ἑπταετῆ ἀγῶνα, ὅτι δὲ μετ' οὐ πολὺ ἡ Εὐβοία ἀντηλλάγη πρὸς τὴν Σάμον ἥτις ἀπεδόθη τῇ Τουρκίᾳ, τὴν οἰκτρὰν ταύτην διάψευσιν τῶν ἐλπίδων των μὴ ὑπομείναντες πλείστοι Σάμιοι ἀπώκησαν ὀριστικῶς εἰς Εὐβοίαν, καὶ τούτους θὰ ἠκολούθει σύμπας ὁ πληθυσμός, ἂν μὴ ἐδίδοντο τῇ ἀκραιφνῶς ἐλληνικῇ νήσῳ τὰ γυνωστὰ πρόνοια.

Ἄλλ' ἡ πρώτη ἡγεμονία ἥτις ἐγκαθιδρύθη ἐν Σάμῳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Στεφάνου Βογορίδου, τόσον ὀλίγον διέφερε τῆς Τουρκικῆς κακοδιοικήσεως, ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ προκαλέσῃ ἀληθῆ ἐπανάστασιν, τὴν πτῶσιν τοῦ Βογορίδου μετ' οὐ πολὺ ἐπενεγκοῦσαν. Πρὸ τούτου ὅμως ὁ Κωνσταντῖνος μετ' ἄλλων συγγενῶν του ἐνοχοποιηθεὶς καὶ φεύγων τὴν καταδίωξιν ἀπῆλθε μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ συγγενῶν του. Συνέπεσε δὲ ἡ ἐκεῖ μετάθασις αὐτοῦ πρὸς τὴν τριχυμιώδη ἐποχὴν τῆς Κριεζωτικῆς ἀνταρσίας, πρὸς καταστολὴν τῆς ὁποίας καὶ σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ συνηγωνίσθη γενναίως ὑπὸ τὸν ἀντισυνταγματάρχην θεῖον του Καπετὰν Σταμάτην μετὰ τῶν νεαρῶν ἐξαδέλφων του καὶ πλείστων Σαμίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἔλαβε τὸ σιδηροῦν ἀριστεῖον παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ὁθωνος.

Βραδύτερον, ἐκπνέοντος τοῦ ἔτους 1850, ἡ ἡγεμονία τῆς Σάμου ἀνετίθη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Καλλιμάχην· τούτου δὲ μὴ

δεξαμένου τὸν ἀκωνθώδη Ἡγεμονικὸν θρόνον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ σταλέντος ὡς Τοποτηρητοῦ, τοῦ Γεωργίου Κονεμένου, ὁ Κωνσταντῖνος Ὁρολογᾶς, ἄρτι ἐπανελθὼν εἰς Σάμον, καὶ διορισθεὶς μέλος τῆς τότε συστάσης Διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, βλέπων δὲ τὴν γενικὴν κατὰ τοῦ τοποτηρητοῦ καταφοράν, μόνος αὐτὸς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ταχθῇ ἀναφανδὸν ὑπὲρ τοῦ νεοελθόντος, ποθῶν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκλείπουσας λειτουργίας τῶν νόμων καὶ τὴν ἀπὸ τῶν γαμφωνύχων γυπῶν τοῦ φατριασμοῦ ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος τόπου.

Τότε δὲ ἀνεφάνησαν κατὰ πρῶτον τὰ σπάνια αὐτοῦ προσόντα τῆς εὐτολμίας καὶ τῆς πολιτικῆς ὀρθοφροσύνης, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνενδότου αὐτοῦ ἐπιμονῆς, μετὰ μυθιστορικὴν καὶ πλήρη κινδύνων περιπλάνησιν ἀνὰ τὰς κώμας τῆς Σάμου μετὰ τοῦ νέου Διοικητοῦ, καθ' ἣν εἰς τὰς συνετάς αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν παραινετικὰς ἀγορεύσεις, θρασὺς ἀντετάσσετο ὁ μαϊνόμενος τῶν ἐναντίων ἐσμός, ἐπέτυχε τέλος νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῶν Μαραθοκαμπίων, οἵτινες πρῶτοι ὁμολογήσαντες ὑποταγὴν πρὸς τὸν Γ. Κονεμένον, συνετέλεσαν εἰς τὴν προσέλευσιν καὶ τῶν λοιπῶν τμημάτων καὶ καθολικὴν τῆς εἰρήνης ἐπικράτησιν. Ἐὰν εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ πρὸς οἰκείους ἐπιστολαὶ εἶνε τὸ πιστὸν κάτοπτρον τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, διότι ἐν αὐταῖς ἀφόδως ἀποκαλύπτονται αἱ μυχαίται σκέψεις καὶ τὰ γνησιώτατα τῶν συναισθημάτων, ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Κωνστ. Ὁρολογᾶ, πρὸς τινὰ τῶν στενοτάτων συγγενῶν του, δημοσιευομένη, ἤθελε προαγάγει εἰς φῶς, καρδίαν σπανίας λεπτότητος αἰσθημάτων, καὶ φλογερᾶς πλὴν λελογισμένης φιλοπατρίας, ἐπισταμένης ὡς ἄριστα νὰ συνδυάζῃ καὶ σταθμίζῃ περιστάσεις, πρόσωπα καὶ γεγονότα, εἰς τρόπον ὥστε ἀσφαλῶς ν' ἀνευρίσκη καὶ βαδίζῃ εὐθὺ πρὸς τὸ πρέπον καὶ τὸ συμφέρον ἐν μέσῳ παντοίων περιπλοκῶν, καὶ γνωμῶν διεστωσῶν καὶ συγκεχυμένων.

«Περιεπλέχθην, ἔγραφε τότε, εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Πατρίδος καὶ ὑπέφερα τὰ πάνδεινα ἄχρι τοῦδε, διὰ νὰ συντελέσω εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῆς ἀπὸ τῶν κινδύνων εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἄνοια τῶν πατριωτῶν μας καὶ ἡ ἰδιοτέλεια τινῶν τὴν ἔσπρωξαν μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς. Ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ ἐξήλθομεν ἀναίμακτοι τῶν κινδύνων, καὶ ἤδη καταγινόμεθα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας. Ἡ προσέγγισίς μου εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀπέβη ἐπωφελεστάτη διὰ τὴν πατρίδα, καθόσον διὰ τῶν προσπαθειῶν μου καὶ τῆς ὑπολήψεως ἣν χαίρω παρὰ τῷ Μουσταφᾷ Πασσᾷ καὶ τῷ Διοικητῇ κ. Κονεμένῳ, ἠδυνήθην νὰ προ-

λάβω πολλά δεινὰ ἐπακόλουθα καὶ σώσω πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν εἰρκτὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Πλὴν θὰ ἐξηρχόμεθα τῶν διαγεγραμμένων ὁρίων ἂν ἐπεχειροῦμεν νὰ παράσχωμεν ἔστω καὶ μικρὰν εἰκόνα ἀντικατοπτρίζουσιν τὴν μεγάλην καὶ εὐαίσθητον ψυχὴν τοῦ Κωνσταντίνου, δι' ὃ καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ χρονογραφικὸν ἡμῶν ἔργον.

Μέχρι τοῦ 1854 Γραμματεὺς διατελέσας τοῦ Τοποτηρητοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου καὶ νέας ἡξιώθη ἐξ Ἑλλάδος τιμῆς, τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος ἱππότης γενόμενος, πλειστάκις παρέσχε δείγματα δεξιότητος καὶ περινοίας οὐχὶ κοινῆς, κατορθώσας πρὸς τοῖς ἄλλοις δι' ἐπιτηδεῖου ἐνεργείας τὴν σύλληψιν καὶ ἀποκεφάλισιν τοῦ διαβοήτου ληστοπειρατοῦ Νέγρου, οὗτινος τὴν φονικὴν σπάθην, ὁ Γαλλικὸς τύπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεσάλπιζεν ὡς σπιθαμῆς ἔχουσιν πλάτος, καὶ καταδιώξας πολυτρόπως τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς Σάμου ἀκμάζουσιν τότε πειρατείαν.

Ὅτε δὲ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἀνηγόρευεν Ἡγεμόνα τῆς νήσου τὸν δι' ἐκτάκτων διοικητικῶν ἀρετῶν πεπροικισμένον Ἰωάννην Γκίκαν καὶ ἐλθὼν οὗτος ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τῆς Διοικήσεως, ἀνέδειξε τὸν Κ. Ὁρολογᾶν Ἐφέτην, καὶ διαλυθέντος τοῦ Ἐφετείου Πρωτοδίκην. Ταχέως ὅμως ἡ εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον ἀνελθοῦσα ληστοπειρατεία, ἐξηνάγκασε τὸν Γκίκαν, γινώσκοντα ὅσον ὀλίγον νὰ διακρίνῃ καὶ προάγῃ τὴν ἱκανότητά καὶ τὴν εὐφυΐαν, ὅπως ἀναθέσῃ εἰς τὸν Κ. Ὁρολογᾶν, ἐντολὴν μᾶλλον ἀρμόζουσιν πρὸς τὸς ἀτομικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς οἰκογενειακὰς του παραδόσεις.

Ἐκ τῶν τρομερῶν συμμοριῶν τῶν λυμαινομένων μετὰ θράσους ἀνηκούστου τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μικρασιατικὴν παραλίαν καὶ θαυμασίως διαφευγόντων τὴν ἄπαυστον καταδίωξιν τῶν Γαλλικῶν καὶ Τουρκικῶν καταδρομικῶν, οὐδεμία ἐξ ὧν κατέφυγον εἰς Σάμον ἴσχυσε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐρρωμένην τοῦ Κωνσταντίνου καταδίωξιν, ὅστις ἐν βραχυτάτῃ (τριακονθημέρῳ) προθεσμίᾳ ἐκ τῶν προτέρων ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθείσῃ, ἐξοντώσας πρόρριζα τὴν νέαν ταύτην πολυκέφαλον Ὑδραν, διωρίσθη ὀριστικὸς ὀπλαρχηγὸς τῆς Ἡγεμονίας, τιμηθεὶς καὶ δι' αὐτοκρατορικοῦ παρασήμου Μετζητιε Ε' τάξεως.

Κατὰ τὸ 1857 ἐπελθούσης τῆς παραιτήσεως τοῦ Ἰ. Γκίκα καὶ διαδεχθέντος αὐτὸν τοῦ Μιλτιάδου Ἀριστάρχου ὁ Κωνσταντῖνος ἐξηκολούθησε καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν Ἡγεμονίαν τηρῶν ἐπαξίως τὴν θέσιν τοῦ Ὀπλαρχηγοῦ, νέας ἐκάστοτε παρέχων

ὕπηρεσίας καὶ πλείστων τιμητικῶν ἐνδείξεων ἀξιούμενος παρά τε τῆς Ἡγεμονικῆς καὶ τῆς Κυριάρχου Κυβερνήσεως, ἐξ ὧν περι-οριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἐν Χίῳ παρουσίαν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου Μετζίτ, παρ' οὗ ἐξεφράσθη προφορικῶς εἰς αὐτὸν ἡ ὑψηλὴ Αὐτοκρ. εὐαρέσκεια, κατόπιν δὲ τὴν εἰς Κων)πολιν ἀποστολὴν του, ὅπως καθυποβάλῃ τὰς εὐχὰς τοῦ Σαμικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Σουλτάνον Ἀζίζ κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀναθασίν του, ὅτε καὶ τῷ ἀπενεμήθη παράσημον ἀνωτέρας τάξεως τοῦ προηγου-μένου.

Ἀπελθόντος καὶ τοῦ Μ. Ἀριστάρχου κατὰ τὸ 1866, καὶ πολλῶν ἀκανθωδῶν πολιτικῶν ζητημάτων ἀναφυέντων ἐπὶ τοῦ διαδόχου του, δὲν ἡδυνήθη ὁ παρ' ἡμῶν βιογραφούμενος νὰ ἀπο-φύγῃ τὰς καταδιώξεις καὶ καταδρομὰς αἰτίνες εἶνε σχεδὸν ἀνα-πόσπαστοι ἀπὸ τοῦ βίου τῶν δημοσίων ἀνδρῶν. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ δυστυχεστάτη τοῦ βίου του ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπὶ ἐπτάμηνον μὲν διετέλεσε καθειργμένος ἐν πολεμικῷ σκάφει, εἶτα δὲ εἰς Βυρρη-τὸν ἐξορισθεὶς διέμεινε πλέον τῆς διετίας τὸν δικηγόρον ἐπαγ-γελλόμενος, μέχρις οὗ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων καὶ τῆς πι-στοτάτης καὶ ἀφωσιωμένης συζύγου του κατώρθωσε νὰ ἐπανα-κάμψῃ εἰς τὸ προσφιλες πάτριον ἔδαφος.

Καὶ ἐπὶ τῶν μετέπειτα δ' Ἡγεμόνων ὑπηρετήσας τὴν Πατρίδα ἐν διαφοροῖς ὑπουργήμασι, καὶ πλειστάκις ἐξελέγη πληρεξούσιος ὑπὸ τῶν συνδημοτῶν του, ἐπιτελέσας αἰέποτε τὸ ἐαυτοῦ κα-θῆκον μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους ἀσυνήθους κατὰ τὴν ἐπο-χὴν του.

Ἀλλὰ τὸ ἐκτενὲς τοῦτο στάδιον ἔδει βεβαίως νὰ ἔχῃ καὶ τὸ πέρας αὐτοῦ, ὡς πάντα τὰ ἀνθρώπινα. Μεθ' ὅλην τὴν ἐκτακτον εὐρωστίαν καὶ τὴν σθεναρὰν ὑγίαν ἣν ἔχαιρε, προσβληθεὶς πρὸ τετραετίας ὑπὸ δυσιάτου νευρικῆς νόσου ἐταλαιπωρήθη σκληρῶς καὶ τέλος ὑπέκυψεν εἰς τὰ βαρέα τοῦ θανάτου πλήγ-ματα, ἐπιθεβαιῶν τὸ καθ' ἑαυτὸν δι' ἀπειροστὴν φορὰν, τὸ γνωστὸν τοῦ Σοφοκλέους « οὐχ οἱ εὐρεῖς φῶγες ἀσφαλεῖς αἰεὶ ».

Ἀποθανόντα τῇ 27ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. δημοτελέστατα ἐκήδευσεν αὐτὸν ἡ πατρίς. Πᾶς Σάμιος μετὰ συγκινήσεως θ' ἀναμιμνή-σκηται τοῦ σπανίου ἀνδρός, ἀναλογιζόμενος μεθ' ὅποίας ἔφερεν ὑπερῃφάνου ἀξιοπρεπείας τὸ ἀρρενοπρεπὲς ἔνδυμα ὅπερ γενεαὶ ὅλαι ἡρώων ἐκλείσαν καὶ ἐδόξασαν, ὧν τελευταῖον λείψανον παρ-έμεινεν ἐν τῇ μικρᾷ σαμιακῇ κοινωνίᾳ τὰς γλυκυτέρας διεγείρων ἀναμνήσεις διὰ τοῦ λαμπροῦ παραστήματος, καὶ ζῶσαν ἀποτε-λῶν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σύγχρονον ἐκνευρισμένην καὶ ἥκιστα

Ἑλληνικὴν γενεάν, ὡς ἀντιτίθεται· δοῦς γηραιὰ μὲν ἄλλ' ἀείποτε
ἀκμαία καὶ στερρά, πρὸς τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν μαρμασμῶδη
δενδρύλλια !

Ἄλλ' ἂν ἡ ὕλική αὐτοῦ ὑπόστασις ἐξέλιπε, τὸ ὄνομά του
ὁμῶς ἀνήκει εἰς τὴν Σαμικὴν ἱστορίαν καὶ θέλει μετ' εὐλογιῶν
παραδοθῇ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ὡς πρότυπον εἰς μίμησιν.

Α.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τῷ φιλότατῳ ποιητῇ Ἀνδρέᾳ Δ. Νικολαρά.

Ἐσὺ π' ἀπ' ἄλλον κόσμον ἀληθινὸν
σὰν ἡλίου ἀχτίδα ἤρθες ἐδῶ πέρα,
διῶξέ μου ἀπ' τὸ νοῦ τὸ σκοτεινὸν
τῆς νύχτας τὴν ὀλόμαυρη φοθέρα.

Καὶ δεῖξέ μου — σὺ μόνη δυνατὴ —
πῶς ἡ ψυχὴ τ' ἀνθρώπου εἶν' ἄλλη φύσι,
πῶς εἶν' ἀπ' τὰ οὐράνια αὐτὴ
καὶ ὥς τὰ οὐράνια πάλι θὰ γυρίσῃ.

Γλυκεῖά μ' ἀγάπη, δεῖξέ μου ἐσὺ
τοῦ Πλάστου μου τὴν ἄπλαστη εἰκόνα,
καὶ διῶξε μὲ μιὰ λέξι σου χρυσή
ἀπ' τὴν καρδιά μου μέσα τὸν χειμῶνα.

Καὶ δεῖξέ μου πῶς εἶνε ἡ καρδιά
τ' ἀνθρώπου, γιὰ αἰσθήματα πλασμένη,
αἰσθήματα μὲ λάμψι καὶ φωτιά,
καρδιά μεγάλη· ὄχι παγωμένη.

Δεῖξέ μ' ἐσὺ ἀγάπη ἀληθινὴ
πῶς κρύβει κ' ἡ ζωὴ μου κάποια χάρι,
ζωὴ ποῦ ὡς τὰ τώρα ταπεινὴ
μέσ' σ' ἄχαρο τὴν ἔννοιωθα κουφάρι.

Ἀθῆναι.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ